

omfattede Literaturhistorie, lige som der er afholdt talrige Foredrag over Gæmmer i merkantil, æstetisk og historisk Retning. I Skolens Regnskab for 1891 er der opført Løn til Lærerpersonalet og Inspektøren, henholdsvis 2,027 Kr. og 1,600 Kr., men Tabet paa Skolepenge, som for dette Aar udgjorde over 1,200 Kr., er ikke medregnet. Andragendet er ledsaget af et rigt Materiale til Oplysning om Skolens Plan og Virksomhed samt anbefalinger fra Forretningsfolk.

Udvalget gør ingen Indstilling.

77. Fra 17 Sogneraad i Ribe Stift om Statens Deltagelse i deres Udgifter til Fattigvæsenet i Anledning af Slesvigeres og til Slesvig udvandrede Personers Forsørgelse. (Indbragt den 8de Februar 1893 af Folketingsmændene for Ribe Amts 2den Valgkreds, Bluhme, for Ribe Amts 3dje Valgkreds, Busk, og for Vejle Amts 6te Valgkreds Paulin).

Andragendet er saalydende:

„Til den høje Regering og Rigsdag.

Under Henvisning til tidligere til Regering og Rigsdag indsendte Andragender, tillade undertegnede Kommuner sig atter at henlede Opmærksomheden paa de Ulemper og Byrder, der fremkomme ved Fattigforsørgelsesforholdene i Anledning af Slesvigeres og her fra til Slesvig udvandrede Personers Forsørgelse, hvorved særlig Grænskommunerne ere, og ydermere ville blive, haardt bebyrdede.

Forholdene, som vi ved den ny Fattiglovs Fremkomst havde ventet at ville blive lettere for Kommunerne, ville ved denne tværtimod blive yderligere bebyrdede, idet de med ekstraord. Hjemstedsbevis forsynede Personer, saa vel som alle Slesvigere, tidligere vandt Forsørgelsesret i en Kommune ved 15 Aars uafbrudt Ophold i samme, nu derimod ved 5-aarigt Ophold, og naar Hensyn tages til det store Antal Slesvigere, der opholde sig navnlig i Grænskommunerne, vil denne Forandring i en meget betydelig Grad forhøje Fattigudgifterne.

Endvidere ere Sogneraadene forpligtede til at udstede Hjemstedsbevis til her i Landet hjemmehørende Personer, der rejse til Slesvig; disse Hjemstedsbeviser udstedes i Reglen til yngre Mennesker, der da arbejde og ernære sig i Slesvig, indtil de, gamle og udslidte eller trængende til Understøttelse, sendes tilbage til den Kommune her i Landet, der i sin Tid har udstedt Hjemstedsbeviset, for her at nyde Fattig- eller Alderdomsunderstøttelse, da de efter den preussiske Lovgivning ikke kunne vinde Forsørgelsesret i Slesvig. Dersom disse Personer rejste til andre Kommuner her i Landet, vilde de meget ofte vinde Forsørgelsesret i en saadan, og Fattigbyrden saaledes mere ligelig fordeles, idet jo de unge Mænd fra andre Kommuner, der udfylde de borttreffets Pladser, ligeledes efterhaanden vinde Forsørgelsesret.

At det for en Del af Landets Kommuner ikke er en mindre væsentlig Sag, turde fremgaa af, at enkelte Kommuner ved eller i Nærheden af Grænsen aarlig udstede 25 à 30 Hjemstedsbeviser; efter nogle Aars Forløb vil man kunne vente en forholdsvis Tilbagevenden af disse Folk til Hjemstedskommunen, for der at nyde Alderdoms-, eventuelt Fattigundersøttelse, og naar en saadan Tilbagevandring eller rettere Tilbagejendelse kommer, hvad der absolut maaske, saa vilde Grænskommunerne blive aldeles overbebyrdede med Udgifter til Fattigvæsen og Alderdomsforsørgelse.

Ved Loven om Fattigforsørgelse er der saa mange vigtige Hensyn at tage til det heles Interesser, at vi selvfølgelig ikke kunne vente, at denne særlig skulde omfatte Grænskommunernes Forhold, men vi tro os berettigede til, at der tages fornødent Hensyn til den uheldige Stilling, vi uden egen Skyld ere komne i med Hensyn til vort Fattigvæsen. For at blive ligestillede med Landets øvrige Kommuner og saaledes, at Fattigbyrden kan blive mere ligelig fordelt, tillade vi os underdanigst at andrage om, at Staten vil deltage i Udgifterne til Fattigvæsenet derved, at der maa blive taget Bestemmelse om: